

Мжжетѣ поеха къмъ нивята, възсѣднали на коне, а Койка изправена до тарпозана на чардака, мѣташе бѣла кърпичка...

Сестрата, погледа, погледа, па се завърна въ кухнята, гдето я чакаше приготвлението на обѣда.

* * *

Петъръ Габара язджше напредъ на своя конь, а младитѣ следъ него. Конетѣ вървѣха тръсъ и скоро прекосиха пасбището. А кога поеха пѣтя срѣдъ нивята, промѣниха хода: тръсътъ обърнаха раванъ.

Яздачитѣ мълчаха, загледани въ необятнитѣ простори на широка Добруджа.

Слънцето, издигнало се две-три купрали въ небето, трептѣше въ източни далнини и златоструйнитѣ му лъчи се люлѣятъ въ милиарди, милиарди примрежвания; искрятъ по ситната роса, чупятъ се по класове и листа; плъзгатъ се по сведени коронки на билки и цвѣтя; лѣятъ се въ потоци отъ лазурна висъ и нѣкжде тамъ на възтокъ вече затрептѣ лека омара... Омарата трепти и се люлѣй, сякашъ танцува валса на чучулигитѣ, които въ захласъ се възели на горе, опиянени, безъ умора.

Нивята сж тихи; небето ведро и сѣино; кръгозоритѣ далеко-далеко снишени, а горе въ златни лазури чучулигитѣ пѣятъ, пѣятъ, че душа си кжсатъ; и земята, разгънала оросени обятия, сякашъ слуша, дѣха и мечтае по близки дни за жѣтва... Сякашъ разбира пѣсенъта на чучулигитѣ и самодоволна въ своята лѣтна премѣна, гледа замечтана небето; и съ далечнитѣ си висини, като че иска да прегърне небето... Далечно, далеко откроенитѣ хълмове, сочатъ, като че земята се емче да се надигне за да обхване небето...

И когато Петъръ Габара стигна на възвисока падина, той отсѣдна коня и се обърна къмъ младитѣ: